Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	11Co/56/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5723202242
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Roman Tichý
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2026:5723202242.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., právne zastúpený: BELLAN & Partners, s.r.o., so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin, IČO: 52 934 969, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava 1, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/73/2023-154 zo dňa 12.02.2025, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.000,- Eur od 27.01.2023 do zaplatenia a vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania
m e n í tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žiadna zo strán n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1000,- Eur od 27.01.2023 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhým výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol a tretím výrokom žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 82 %.

1.1. Okresný súd ustálil, že predmetom žaloby bola náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca odôvodnil od začatého trestného stíhania a podania obžaloby, ktorou došlo k začatiu konania vedeného pred Špecializovaným trestným súdom, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/28/2019, na základe ktorého bol vydaný konečný oslobodzujúci rozsudok č. k. BB-3T/28/2019-390 zo dňa 27.11.2019, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný. Následne Najvyšší súd SR uznesením č. k. 2To/2/2020 zo dňa 31.08.2021 odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry zamietol.
1.2. Okresný súd konštatoval, že z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca si voči žalovanému uplatnil náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., bol správne označený v žalobe aj

orgán konajúci v mene štátu, teda v mene Slovenskej republiky a to Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, nakoľko škoda teda vznikla v trestnom konaní a je daná aktívna, aj pasívna legitimácia strán sporu v predmetnom konaní.
1.3. Okresný súd z listinného dôkazu, ktorý do konania doložil žalobca - žiadosti poškodeného A. B. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.07.2022 (č. l. 11 súdneho spisu) mal preukázané, že žalobca sa obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti SR a uplatnil si z dôvodu nezákonného rozhodnutia náhradu škody vo výške 2.234,64 Eur a aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť vo výške 11.480,- Eur. Z listinného dôkazu doloženého žalobcom okresný súd mal preukázané, že Generálnej prokuratúre SR bola cestou Ministerstva spravodlivosti SR postúpená predmetná žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálna prokuratúra SR písomne oznámila žalobcovi listom zo dňa 20.01.2023 (č. l. 29 súdneho spisu), že čiastočne uspokojí jeho nárok ako poškodeného podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a to v časti náhrady škody v sume 2.158,43 Eur - uznané trovy právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní. Čo sa týka nároku na náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy vo výške 11.480,- Eur, v tejto časti nárok žalobcu uspokojený nebol, nakoľko Generálna prokuratúra SR mala za to, že zákonné podmienky na uspokojenie takto uplatňovaného nároku nie sú dané. Vzhľadom na uvedené okresný súd mal za to, že bola aj naplnená zákonná podmienka, ktorá je upravená v § 15, § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. a to podmienka predbežného prerokovania nároku na príslušnom orgáne.
1.4. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že ustanovenia § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. upravujú všeobecné podmienky týkajúce sa nezákonného rozhodnutia akéhokoľvek, teda nezákonného rozhodnutia, v dôsledku ktorého vznikla účastníkovi škoda. Základnými podmienkami, ktoré vyžaduje ustanovenie § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je, aby poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Okresný súd z pripojeného trestného spisu, ktorého súčasťou bol aj vyšetrovací spis zistil, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie, ako jednému z obvinených bolo uznesením č. ČVS: PPZ-21/NKA-PK-SP-SV-2018 zo dňa 10.07.2018 Prezídiom PZ, Národná kriminálna agentúra, Národná protikorupčná jednotka (aj č. l. 31 spisu, aj vychádzajúc z vyšetrovacieho spisu) bolo teda vznesené obvinenie za prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd uviedol, že z pripojeného vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že žalobca proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, keďže mal za to, že sa nedopustil skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a Úrad špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol ako nedôvodnú. Zároveň Úrad špeciálnej prokuratúry podal na žalobcu obžalobu sp. zn. 7GV/148/2018/1000-21 zo dňa 25.09.2019. Okresný súd podotkol, že ďalšou podmienkou je, aby namietané nezákonné rozhodnutie ako právoplatné, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušných orgánov. Nakoľko súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu, jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla k vzniku škody. Dovtedy nie je možné nárok na náhradu škody uplatniť. Zákonnosť rozhodnutia nie je možné riešiť v konaní o náhrade škody ako predbežnú otázku. V súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, ktoré je predbežne vykonateľné, prichádza do úvahy výnimka z ustanovenia § 6 ods. 1 a § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a to, že k uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej takýmto uznesením môže dôjsť aj v prípade, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby takto obvinenej a následne obžalovanej osoby. Judikatúra ustanovila, že oslobodenie spod obžaloby z hľadiska ustanovenia § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia.
1.5. Súd prvej inštancie poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má základné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010, uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/145/2011, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/68/2010). Judikatúra v tejto súvislosti ustálila, že existujú okolnosti, ktoré nezákonnosť vznesenia obvinenia vylučujú (analógia cez ustanovenie § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z.), pôjde o prípady, ak si poškodený vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť alebo, že trestný čin bol amnestovaný (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/64/2008 a taktiež rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/53/1993). Z uvedeného je teda zrejmé, že právo osoby na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia za predpokladu, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby, alebo trestné stíhanie bolo zastavené, prípadne vec bola postúpená, nie je absolútne. Okresný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. Preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby treba hľadať v ustanoveniach § 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl. 1

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho, právneho štátu. V zmysle právnej úpravy zodpovednosti za škodu, teda naozaj zodpovedá tomu, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania nie je to, že trestné stíhanie prebiehalo zákonne, ale to, aký je neskorší výsledok trestného konania. Uvedeným sa zaoberal aj NS SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/183/2009, sp. zn. 4NCdo/15/2009. Okresný súd zároveň poukázal aj na nález Ústavného súdu SR 2US/25/2011 zo dňa 24.03.2011, kde podstata tohto nálezu spočíva v tom, že zodpovednosť štátu za rozhodnutia, ktorými sú napr. uznesenie o vznesení obvinenia je zodpovednosťou za výsledok konania, čiže v danom prípade je objektívna zodpovednosť štátu a neposudzuje sa správnosť rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, t. j. či porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Podstatný pre vznik nároku je výsledok konania.
1.6. Okresný súd ozrejmil, že výsledkom trestného konania, ktoré sa viedlo proti žalobcovi na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, bol rozsudok potvrdený aj uznesením NS SR, ktorý odvolanie prokurátora zamietol, a ktorým žalobca bol z trestného činu nepriamej korupcie oslobodený spod obžaloby. V prípade oslobodenia spod obžaloby sa nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia, nie podaná obžaloba, odvolanie ako nesprávne uviedol žalobca, toto v závere však nemá vplyv na to, že nárok žalobcu na náhradu škody je daný, nakoľko boli kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorými sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.
1.7. Okresný súd sa stotožnil s názorom žalobcu, ktorý považuje za nezákonné aj jeho zadržanie ako podozrivého dňa 10.7.2018, teda ešte pred vznesením obvinenia (č. l. 26 vyšetrovacieho spisu), z dôvodov, že mal pôsobiť na svedkov alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie (dôvod väzby § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku). Prokurátorka žalobcu ihneď v ten deň 10.07.2018 prepustila na slobodu, nakoľko nevyvstal žiaden dôkaz na obavu a dôvod väzby nebol daný. Žalobcov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným zadržaním a obmedzením osobnej slobody je taktiež daný
(§ 7 zákona č. 514/2003 Z. z.), právo na náhradu škody zakladá právoplatný oslobodzujúci rozsudok. Z výsluchu žalobcu mal okresný súd preukázané, že jeho zadržanie nebolo primerané, bolo vykonané pred domom priateľky, čo malo vplyv na jeho partnerský vzťah, jeho duševný stav. Žalobca si uplatnil náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ale aj nezákonným zadržaním a obmedzením osobnej slobody pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia, ktorá bola uspokojená na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Neuspokojený ostal jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Tento si žalobca uplatnil v súlade s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.
1.8. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca ako poškodený má nárok aj na nemajetkovú ujmu v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z.. Pri zohľadnení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z toho, že primárnou funkciou náhrady je funkcia satisfakčná, ktorej účelom je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Vychádzajúc z dĺžky samotného trestného konania a zásahu do osobnostných práv žalobcu okresný súd nepovažoval za dostatočnú satisfakciu pre žalobcu len samotné oslobodenie spod obžaloby a za dôvodné považoval i priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Okresný súd v súvislosti s prihliadnutím na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. vykonal dokazovanie na základe dôkazných prostriedkov navrhnutých žalobcom. Z výsluchu žalobcu mal okresný súd preukázané, že pred rokom, kedy začalo trestné stíhanie, pracoval brigádne, nemal stály príjem. Pracoval v lese pri ťažbe dreva. V dôsledku toho, že ho NAKA u jeho bývalej priateľky zadržala, tak toto ovplyvnilo jeho vzťah s priateľkou. Poukázal na to, že jeho zadržanie bolo aj v televízii, všetci si robili z neho srandu, posielali mu smsky , všetci sa na ňom výborne zabávali. Uznal, že predtým, ako ho zobrala NAKA, bol trestne stíhaný, väčšinou išlo o prečiny a krádeže. Poukázal na to, že v tom istom roku 2018 bol tiež trestne stíhaný, bolo to v A. D., tam to bolo za krádež, ale aj tam ho oslobodili. Bolo to teda v jeden rok s tým, že v jednom roku mal až dve uznesenia o začatí trestného stíhania. Poukázal na to, že to malo veľký zlý vplyv naňho, nežilo sa mu s tým dobre, začal piť, požívať alkohol. Poukázal na to, že jeho priateľka vedela o trestných stíhaniach, ktoré boli ešte pred tým zadržaním, ale keďže to zadržanie prebehlo pred vchodom priateľky, videla to aj jej matka, aj všetci, čo je zač, priateľka sa s ním zhruba po pol roku rozišla. Myslel si že to bude perspektívny vzťah. Na otázku žalovanej, či teda má nejakú stálu prácu, uviedol, že vzhľadom na to, aký má odpis z registra trestov, tak ho štát nechce nastálo nikde zamestnať. Na otázku, ako bol dlho v práci, keďže uvádzal, že prišiel o prácu kvôli tomuto trestnému stíhaniu, uviedol, že cca rok. Na otázku,

či teda sa viedlo ďalšie iné trestné konanie uviedol, že v r. 2018 sa viedli dve trestné stíhania, kde bol oslobodený, potom v r. 2020 mal nové trestné stíhanie, tam bol odsúdený a potom ešte v r. 2021, za čo bol tiež odsúdený. Z článku z „Nového času“ bolo zistené, že sa tam písalo o tom, že boli zadržaní traja muži z korupcie vyšetrovateľom protikorupčnej jednotky Národnej kriminálnej agentúry s tým, že dvaja z nich mali od tretieho žiadať úplatok za vybavenie lepšieho výsledku na okresnom súde. Boli tam uvedené iniciálky, ktorí traja boli zadržaní. V rámci vykonávaného dokazovania si okresný súd prehral aj videonahrávku reportáže Noviny TV JOJ „KRIMI“ (č. l. 137,138 až 139 súdneho spisu), z ktorej bolo zrejmé, že sa jedná o zadržanie žalobcu v C.. Bolo tam jeho motorové vozidlo bordovej farby a bol prevezený na výsluch do E. E.. Žalobca trval na tom, že bol zadržaný neprimeraným spôsobom, kde ho videli okoloidúci, susedia, kamaráti, následne to bolo medializované, čo žalobca veľmi ťažko znášal. Z odpisu registra trestov mal súd preukázané, že aj v čase, keď bolo začaté nezákonné trestné stíhanie vo vzťahu k žalobcovi v tomto konaní, prebiehali iné trestné konania vo vzťahu k žalobcovi, čo tento potvrdil aj vo svojej výpovedi na pojednávaní.
1.9. Z odpisu registra trestov Generálnej prokuratúry SR (č. l. 145 súdneho spisu) okresný súd ďalej zistil, že žalobca má 10 záznamov týkajúcich sa jeho trestnej činnosti v rokoch 2004 až 2022. Vo vzťahu k žalobcovi, u ktorého bolo už v minulosti zistené konanie v rozpore so zákonom, okresný súd vzhľadom na dĺžku trvania trestného konania považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- Eur. Pri jej určení prihliadal aj na osobu žalobcu ako poškodeného, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Podľa názoru okresného súdu nebol preukázaný zásah do spoločenského, pracovného života žalobcu, tento v čase začatia trestného stíhania pracoval len brigádne, nemal stály príjem a to práve z dôvodu inej trestnej činnosti žalobcu. Okresný súd poukázal aj na kriminálnu minulosť žalobcu, nakoľko v odpise z registra trestov má 10 záznamov v súvislosti s jeho trestnou činnosťou. V čase začatia nezákonného trestného stíhania a aj v priebehu voči žalobcovi bolo vedené aj iné trestné konanie. Bol preukázaný zásah do súkromného (partnerského) života žalobcu, ale nie v takej intenzite, ako ho žalobca prezentoval. Súd prvej inštancie konštatoval, že dĺžka trestného konania, aj nezákonné zadržanie bolo neprimerané, ovplyvnilo jeho vzťah s partnerkou, ktorá sa s ním rozišla (išlo však o vzťah krátkodobý 1 roka), ale pre žalobcu išlo o vzťah perspektívny. Žalobca bol vystavený posmeškom zo strany známych, priateľov. Žalobca žiadnym spôsobom však nepreukázal ním tvrdený zásah do jeho zdravotného stavu (uvádzané narušené psychické a fyzické zdravie), ako aj jeho matky (tvrdený zhoršený zdravotný stav). Uvedené zostalo len v rovine nepodložených tvrdení všeobecného charakteru. Preto okresný súd žalobcovi priznal nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- Eur, spolu s uplatneným úrokom z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 5 % ročne z priznanej sumy od 27.01.2023 do zaplatenia. Vo zvyšku uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy okresný súd zamietol.
1.10. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania okresný súd postupoval podľa
§ 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), kedy vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci. Okresný súd uviedol, že žalobcov pôvodne uplatnený nárok bol vo výške 11.480,- Eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 100 %. Úspech žalobcu predstavuje priznaný nárok 1.000,- Eur, čo v percentuálnom vyjadrení po zaokrúhlení predstavuje 9 %. Úspech žalovaného predstavuje časť žalobného návrhu, ktorý okresný súd zamietol, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 91 %. Čistý úspech žalovaného teda predstavuje 91%-9%, čo je 82 %. Z tohto dôvodu teda okresný súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 82 %.
2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie (výroku I., III.) podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie podaním zo dňa 26.02.2025, vytýkajúc súdu prvej inštancie vady podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

2.1. Žalovaný v prvom rade zotrval na jeho vyjadrení zo dňa 27.09.2023, ako aj na skutočnostiach, ktoré boli súdu prezentované na pojednávaní dňa 09.12.2024 a dňa 15.01.2025, ktoré sa týkajú náhrady škody z titulu nemajetkovej ujmy. Žalovaný popieral skutkové tvrdenia žalobcu v tom smere, že došlo ku zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Žalovaný mal za to, že následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo na priznanie peňažnej náhrady, žalobca nepreukázal. Nebol produkovaný žiaden dôkaz o takom zásahu do jeho osobnostných práv, ktorý by odôvodňoval priznanie nároku z titulu nemajetkovej ujmy.

2.2. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov ku nesprávnym skutkovým zisteniam. Samotný súd prvej inštancie totiž konštatoval, že nebol preukázaný žiadny zásah do spoločenského, pracovného života žalobcu, tento v čase začatia trestného stíhania pracoval len brigádne, nemal stály príjem a to práve z dôvodu inej trestnej činnosti žalobcu. Žalobca taktiež žiadny spôsobom nepreukázal ním tvrdený zásah do jeho zdravotného stavu, ako aj zdravotného stavu jeho matky. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že okresný súd považoval za preukázaný len zásah do súkromného (partnerského) života žalobcu, nakoľko sa rozišiel s partnerkou. V tejto súvislosti žalovaný považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že sa jednalo o krátkodobý vzťah, ktorý len žalobca považoval za perspektívny, pričom počas tohto vzťahu mal žalobca aj iné trestné stíhania. Žalovaný ďalej uviedol, že samotný žalovaný (zrejme mal na mysli žalobca) poukázal na fakt, že jeho priateľka vedela o jeho trestných stíhaniach, ktoré boli ešte pred uvedeným trestným stíhaním. Tvrdenie žalovaného (zrejme mal na mysli žalobcu), že príčinou ukončenia tohto vzťahu bolo práve toto trestné stíhanie, tak ostalo len v rovine nepodložených tvrdení.
Z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR nevyplýva, že by žalobcovi patrila náhrada nemajetkovej ujmy len z dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné konanie. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy musí mať súd v konaní nad akúkoľvek pochybnosť preukázaný nielen titul uplatňovanej náhrady (uznesenie o vznesení obvinenia a jeho nezákonnosť) a uplatňovanú ujmu (napr. zhoršenie zdravotného alebo psychického stavu, zásah do jeho súkromného života, atď.), ale musí mať nad akúkoľvek pochybnosť preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi uplatňovaným titulom a ujmou, ktorá má byť odškodnená.
V danej veci príčinná súvislosť nie je preukázaná. Dôkazné bremeno preukázania príčinnej súvislosti nesie žalobca. Žalovaný poprel všetky tvrdenia žalobcu o následkoch v jeho osobnostnej sfére, pričom len samotné tvrdenia žalobcu nie sú dostatočné na to, aby súd žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy, čo aj len v časti vyhovel.
2.3. Žalovaný zdôraznil, že v prípade žalobcu ide o človeka, ktorý bol v minulosti niekoľkokrát trestne stíhaný (celkom 10 x) a súdom potrestaný, pričom mu boli viackrát uložené aj nepodmienečné tresty odňatia slobody, má aj množstvo záznamov v Ústrednej evidencii priestupkov, čo objektívne nenasvedčuje jeho dobrej povesti, ktorú prezentoval a teda uvedené trestné stíhanie nebolo spôsobilé zasiahnuť do jeho osobnostných práv tak zásadne, aby to odôvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaný podotkol, že subjektívne vnímanie žalobcu, ktorý mal predchádzajúce skúsenosti s trestným stíhaním, je iné ako v prípade bezúhonného človeka, ktorý sa v obdobnej situácii ocitne po prvý raz, rovnako ako vnímanie takejto osoby spoločnosťou. V prípade priznania náhrady nemajetkovej ujmy sa vzhľadom k charakteru nároku berú do úvahy subjektívne kritériá, z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie neobstojí. Preukázateľné odsúdenia žalobcu majú však zásadný význam pre civilné sporové konanie pre prípad, ak žalobca tvrdí, že trestné stíhanie zasiahlo do jeho osobnostných práv takým spôsobom, že mu patrí náhrada nemajetkovej ujmy. Rovnako majú veľkú výpovednú hodnotu o tom, ako mohlo žalobcu jeho okolie a najmä osoby, ktoré žalobcu dobre poznajú vnímať, rozhodné skutočnosti vo vzťahu k jeho povesti a dobrému menu a ako mohla byť znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti.
2.4. Žalovaný v závere odvolania uviedol, že súd prvej inštancie si osvojil len všeobecné tvrdenia žalobcu o jeho zásahu do súkromného života (rozchod s priateľkou), pričom uvedené tvrdenie nie je objektívne preukázané a súčasne nie je preukázaná príčinná súvislosť
s trestným stíhaním žalobcu a tvrdenými následkami.
3. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie (výroku I., III.) podal žalobca
v zákonnej lehote odvolanie podaním zo dňa 26.02.2025, vytýkajúc súdu prvej inštancie vady podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie.
3.1. Žalobca mal za to, že okresný súd i napriek tomu, že rozhodol o dôvodnosti podanej žaloby, pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy postupoval absolútne arbitrárne, nakoľko súd svojvoľne posudzoval okolnosti, dôvody a následky odôvodnenia nemajetkovej ujmy žalobcu, ktorú žalobca určil vo výške 11.480,- Eur, ako súčin 1.148 dní trvania trestného stíhania s výškou 10,- Eur za každý deň nezákonného trestného stíhania žalobcu. Okresný súd určil nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- Eur bez náležitého a najmä zákonného odôvodnenia, pričom jednoznačne badať prítomnosť arbitrárnosti rozhodovania súdu v tejto časti rozhodnutia. Okresný súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal dĺžkou trvania trestného stíhania, pričom sa jedná o značnú dobu viac ako troch rokov nezákonného trestného stíhania žalobcu, v priebehu ktorého bol žalobca počnúc zadržania a nezákonného obmedzenia na osobnej slobody, ďalej povinný v zmysle spolupracovania s OČTK na objasnení trestného činu absolvovať množstvo procesných úkonov, v priebehu ktorých bol povinný byť prítomný

v rámci svojho pracovného času na úkonoch čí už v priebehu prípravného konania vo vzdialených mestách v Banskej Bystrici a v Lučenci na expozitúrach NAKA, ako aj opakovane na špecializovanom trestnom súde v Banskej Bystrici, kde sa na neho hľadelo ako na ťažkého korupčného kriminálnika, minimálne z pohľadu príslušníkov PZ a prokuratúry na podklade nezákonnej obžaloby a celého nezákonného prípravného konania, počnúc vznesením obvinenia proti osobe žalobcu.
3.2. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že súdu predložil videonahrávku reportáže
z Noviny TV JOJ „KRIMI“, ktoré sú vysielané v hlavnom čase z najväčšou sledovanosťou,
z ktorej ako aj okresný súd správne vyhodnotil, že sa jednalo o zadržanie žalobcu v C., pričom sa súd vôbec ďalej nezaoberal, že žalobca bol zadržaný neprimeraným a nezákonným spôsobom, kedy ho videli okoloidúci, kamaráti a susedia, kedy v tom čase bolo veľkou témou neprimerané zadržanie a obmedzenie osobnej slobody žalobcu v kruhoch jeho priateľov ako aj susedov, ktorí koniec koncov všetko videli aj už vo vyššie uvedených Novinách TV JOJ „KRIMI“, kedy si pospájali súvislosti. Žalobca mal za to, že okresný súd sa pri hodnotení tohto dôkazu vysporiadal len konštatovaním, že v tom čase prebiehali iné trestné konania vo vzťahu k žalobcovi (ktoré boli taktiež nezákonné), pričom sa jednalo iba o prečin krádeže, za ktorú bol stíhaný OO PZ Dolný Kubín (z obžaloby bol oslobodený), teda nie trestné stíhanie v pôsobnosti NAKA, ktorej príslušníci PZ postupovali vyslovene neprimerane, nakoľko mohli žalobcu predvolať, resp. mu doručiť vznesené obvinenie prostredníctvom pošty s predvolaním na procesné úkony. Okresný súd poukazoval len na kriminálnu minulosť žalobcu, nakoľko má tohto času 10 záznamov v registri trestov. Žalobca na objasnení trestnej činnosti, trestných činov, za ktoré bol odsúdený od roku 2018, sa priamo podieľal spoluprácou s OČTK formou priznania sa k skutkom a uzatvorením dohôd o vine a treste, ktoré si nevyžadovali žiadnu medializáciu, pričom jeho okolie nemalo vedomosť o jeho trestnej minulosti, do času ako bol vykreslený na podklade medializácie v Novinách TV JOJ „KRIMI“, kedy následne žalobca prišiel rozchodom aj o svoju priateľku, ktorú považoval za perspektívnu do života, s ktorou rozchod znášal veľmi ťažko a taktiež uhol pohľadu na jeho osobu zo strany jeho okolia a priateľov sa zmenil, v neposlednom rade susedia doposiaľ žalobcu majú za kriminálnika na základe spomínanej reportáže, keďže prirodzene reportáž o tom, že žalobca je nevinný v médiách, neodznela.
3.3. Žalobca mal za to, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné, aby súd prihliadol mimo osoby žalobcu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje aj na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli v súkromnom živote žalobcu ako aj závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi ako poškodenému v spoločenskom uplatnení. Z dôvodu, že negatívne dôsledky trestného stíhania bol žalobca nútený znášať neprimerane dlhý čas, pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy žalobcu považoval žalobca za nevyhnutné a spravodlivé priznať mu náhradu nemajetkovej ujmy za obdobie celého trestného stíhania, t.j. 1148 dni, kedy pri trestnom stíhaní za prečin sa štandardnej dĺžke konania vymyká, pričom určenie nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- Eur súdom prvej inštancie považoval za neprimerane nízku, keďže aj z pohľadu dĺžky trvania trestného konania suma 1.000,- Eur, predstavuje 0,87,- eur na deň trestného stíhania osoby žalobcu.
3.4. Ďalej mal za to, že v časti rozhodnutia o trovách konania (výrok III. rozsudku) je nesúlad s judikatúrou k § 255 ods. 2 CSP. Žalobca uviedol, že uvedené ustanovenie je interpretované judikatúrou publikovanou v systéme ASPI k uvedenému ustanoveniu tak, že Najvyšší súd SR v uznesení z 23. februára 2011, sp.zn. 5MCdo/7/2010, uviedol, že pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je žalobca povinný v návrhu na začatie konania uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé vždy od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby až súdom prisúdená výška plnenia (nie žalobcom v návrhu uplatnená) bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu. Predkladateľ v dôvodovej správe uviedol, že v sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, keď výška nároku závisí od úvahy súdu. Príkladom je náhrada nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti, určenie, že bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a povinnosť žalovaného sa ospravedlniť priznané boli, ale náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nebola priznaná v požadovanej výške. Počas účinnosti Civilného sporového poriadku k danej problematike zaujal názor napríklad Krajský súd v Trnave z 13. decembra 2017, sp. zn. 10Co/191/2017, ktorý vo svojom rozsudku uviedol, že zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V tomto prípade však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov

konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napríklad výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje žalobcu v predmetnej veci, preto bolo nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku, a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedeného, v súlade s uvedenou judikatúrou najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/6/2024 zo dňa 14.08.2024 má za to, že súd nesprávne rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov žalovanému, keď mal priznať žalobcovi právo na plnú náhradu trov (celého) konania, z prisúdenej sumy - čo by znamenalo, že: „Žalobca má proti žalovanému právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy.“ Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/193/2018 zo dňa 24.10.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017 zo dňa 13.12.2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/20/2021 zo dňa 18.03.2021.

4. K odvolaniu žalobcu zo dňa 26.02.2025 sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 12.03.2025. Uviedol, že sa nestotožňuje s argumentami žalobcu uvedenými v odvolaní, nakoľko prokuratúra ako žalovaná strana neuznáva nárok na náhradu škody v celom rozsahu.

5. K vyjadreniu žalovaného zo dňa 12.03.2025 a k odvolaniu žalovaného zo dňa 26.02.2025 sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 07.05.2025. Žalobca bol toho názoru, že je jednoznačným spôsobom preukázaná dôvodnosť podanej žaloby zo strany žalobcu, nakoľko boli kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorými sú nezákonne rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Mal za to, že okresný súd správne poukázal vo svojom rozhodnutí, tak ustálená judikatúra jasne poukazuje na dôvodnosť podanej žaloby, nakoľko je jednoznačným spôsobom preukázané, že osoba, proti ktorej bolo trestné stíhanie zastavené alebo osoba, ktorá bola spod obžaloby oslobodená, má základne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Ustálená prax jednoznačne poukazuje na prípady, kedy sa jedná o vylúčenie nezákonnosti vznesenia obvinenia, a to v prípade, ak by si poškodený vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je trestne zodpovedný, alebo mu bola udelená milosť, či amnestia. V prípade oslobodenia spod obžaloby sa za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia, teda nezákonné rozhodnutie, ktoré zakladalo nezákonnosť trestného stíhania žalobcu od počiatku trestného konania, ktoré bolo ukončené (právoplatne) až uznesením Najvyššieho súdu SR po 1.148 dňoch.

5.1. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti výroku III. rozsudku, t.j. časti rozhodnutia
o trovách konania, žalobca poukázal na svoje odvolanie.

6. K vyjadreniu žalobu zo dňa 07.05.2025 sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 23.05.2025. Uviedol, že zotrváva na svojom vyjadrení zo dňa 12.03.2025 a na dôvodoch uvedených v jeho odvolaní zo dňa 26.02.2025.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. obidvoma sporovými stranami proti tým výrokom, ktorými bolo rozhodnuté v ich neprospech [vo výrokoch I., t.j. v neprospech žalovaného a vo výrokoch II. a III. v neprospech žalobcu], včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výrokoch I. a II. ako vecne správny potvrdil a vo výroku III. podľa § 388 CSP zmenil nakoľko neboli dané dôvody na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Východiskovo je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných než stranou sporu v odvolaní vnesených námietok. Výnimku z tohto pravidla tvoria vady týkajúce sa podmienok konania, na ktoré je súd povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP). Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

9. Odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy a či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť

daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.
10. Odvolací súd potom podrobne preskúmajúc všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, sa v zásade stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie o žalobcom uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (výroky I., II.) súd prvej inštancie založil. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní vo vzťahu k týmto nárokom obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). V tomto kontexte odvolací súd akcentuje, že rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. V častiach, v ktorých preskúmavaný rozsudok zmenil, odvolací súd poukázal na dôvody, pre ktoré k takej zmene pristúpil.
11. Vo všeobecnosti možno uviesť, že inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP] je procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej manudukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia, vykonanie dokazovania po zákonnej koncentrácii konania a pod.) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Pre úvahu, či vada „mohla mať“ predmetný následok, je rozhodujúce porovnanie, či by rozhodnutie ako výsledok konania mohlo byť iné, ak by k predmetnej vade nedošlo, resp. keby ju prvoinštančný súd včas odstránil. Žiadna takáto vada nebola v konaní odvolacím súdom zistená a samotný žalovaný, ktorý túto vadu svojím odvolaním namietal, vo svojom odvolaní nijako nešpecifikoval žiadne konkrétne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré podľa jeho názoru mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.
12. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 a 2 CSP a to pokiaľ súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z príslušných ustanovení zákona. Napadnutému rozsudku vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom nemožno vytknúť, že skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, že súd nevzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania, alebo naopak, vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. V tomto smere súd prvej inštancie postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Medzi hodnotením dôkazov a skutkovými zisteniam, ktoré súd uviedol vo svojom rozhodnutí, nie je logický rozpor. Preto odvolací súd dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod, ktorý uplatnili obidve sporové strany, nie je naplnený.
13. K námietkam sporových strán, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP], odvolací súd len v stručnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom zo správnych skutkových záverov vyvodil súd prvej inštancie správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, ani táto namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

14. Na podporu a doplnenie záverov súdu prvej inštancie, vedúcich k priznaniu nemajetkovej ujmy v rozsahu 1.000,- Eur a zamietnutiu žaloby vo vzťahu k jej zvyšku k ušlému zisku, ako aj v reakcii na základné odvolacie námietky strán sporu odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:
15. Podľa ustálenej judikatúry štát zodpovedá za škodu spôsobenú vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo kto bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia resp. podaním obžaloby (k tomu pozri napr. rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/53/1993, 4MCdo/15/2009, 2Cdo/249/2018, 4Cdo/54/2011, 7Cdo/145/2011, 7Cdo/87 /2012, 7MCdo/27/2012, 4Cdo/66/2018, 8Cdo/177/2017). Rovnako aj podľa názoru Ústavného súdu platí, že ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo. Je síce právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z tohto vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorými bol zo strany štátu podrobený.
16.1 V danom prípade má odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie za to, že žalobcovi ujma v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami vznikla, keď v tomto smere sa odvolací súd s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu stotožňuje sa so skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že skutočnosť, že voči žalobcovi bolo nedôvodne začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, ako aj nezákonné zadržanie, predstavuje značnú psychickú záťaž na akúkoľvek priemernú fyzickú osobu a samotné vydanie nezákonného uznesenia dostalo žalobcu do významne negatívnej životnej situácie vyznačujúcej sa stresom, napätím a obavami z budúcnosti. Zo samotnej podstaty nemajetkovej ujmy vyplýva, že táto spočíva v oprávnenom pocite poškodeného, do ktorého práv bolo zasiahnuté, že mu bola spôsobená ujma. Vznik nemajetkovej ujmy nie je potrebné dokazovať v situáciách, keď je zjavné, že by rovnakú ujmu utrpela akákoľvek osoba, ktorá by bola danou skutočnosťou postihnutá. Uvedené sa aplikuje v situáciách, keď je prima facie zrejmé, že akejkoľvek osobe v rovnakom postavení by za rovnakých okolností ujma tiež vznikla. Z tohto hľadiska sa nemožno úplne stotožniť (už vo svojom základe) s „podsúvaným“ názorom žalovaného, že subjektívne vnímanie žalobcu, ktorý mal predchádzajúce skúsenosti s trestným stíhaním, je iné ako v prípade bezúhonného človeka, ktorý sa v obdobnej situácii ocitne jedenkrát, rovnako ako vnímanie takejto osoby spoločnosťou. Načrtnutá úvaha sa prieči samotnému zmyslu trestného konania ako takého, ktoré má postihovať najzávažnejšie protispoločenské správanie ľudí v spoločnosti, a preto v právnom štáte a v morálnej spoločnosti si väčšina bežnej populácie spája trestné stíhanie určitej osoby s odsúdeniahodným protiprávnym konaním. V okolnostiach prejednávanej veci trestné stíhanie a nezákonné zadržanie muselo vyvolať stres a hanbu u žalobcu, práve vzhľadom na menšiu anonymitu v malom meste, zvlášť, keď bol zadržaný neprimeraným spôsobom, keď ho videli kamaráti, susedia a stal sa terčom posmechu zo strany známych a priateľov.
16.2 Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry subjektu a jej zmyslom je zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu a poskytnutie účinnej ochrany osobnosti, najmä jej dôstojnosti, dobrej povesti, súkromia, rodinného života. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd priznať vtedy, ak by sa samotné konštatovanie porušenia práva nejavilo ako dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čo je dané intenzitou zásahu okolností, za ktorých k nemu došlo, ako aj stupeň negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva v individuálnych okolnostiach každého prípadu. Ide o zásah a ujmu na nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú morálnej integrity poškodenej osoby, jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale tiež iných hodnôt, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka, ako je rodinný život, neistota. Ak ktorákoľvek z týchto zložiek, prípadne kumulatívne aj všetky, sú negatívne dotknuté, je namieste záver o tom, že k spôsobeniu nemajetkovej ujmy došlo. Intenzita zásahu týchto hodnôt priamo ovplyvňuje výšku poskytnutého zadosťučinenia. Je pritom potrebné vychádzať z toho, že prípadná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti.
16.3 Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní tvrdil, neboli preukázané následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo žalobcu na priznanie peňažnej náhrady, odvolací súd uvádza, že iba samotné deklarovanie nezákonnosti trestného stíhania (oslobodenie spod obžaloby) a nezákonného zadržania je v posudzovanej veci pre žalobcu nedostačujúcou satisfakciou, a to už len z dôvodu, že nezákonné

začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia, ako aj nezákonné zadržanie, nie je bežnou súčasťou života človeka; práve naopak, ide o významne negatívnu životnú situáciu sprevádzanú veľkým náporom na psychické prežívanie akéhokoľvek človeka. Uvedená skutočnosť, teda, že bol žalovaný viackrát súdne trestaný v minulosti, však môže mať vplyv na intenzitu zásahu, čo však súd prvej inštancie náležite vyhodnotil pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy. Nezákonne obvinená a zadržaná osoba pritom nie je povinná verbalizovať alebo navonok prejavovať prežívanú psychickú nepohodu pred inými osobami, aby bolo možné konštatovať, že jej prežívanie stavu nezákonného obvinenia a zadržania je ťaživé a psychicky náročné. Je úplne prirodzené pre akúkoľvek priemernú fyzickú osobu sa v takejto situácii cítiť traumatizovane, frustrovane či beznádejne. Prijatie argumentácie žalovaného by predstavovalo znemožnenie procesnej obrany žalobcu v obdobných sporoch a de facto by súdne konania o náhradu nemajetkovej ujmy stratili zmysel.
16.4 Z výpovede žalobcu, ako aj ďalších listinných dôkazov, na pojednávaní vyplynulo, že bol preukázaný zásah do súkromného (partnerského) života žalobcu, keď samotná dĺžka trestného konania, ako aj nezákonné zadržanie, bolo neprimerané a ovplyvnilo jeho vzťah s partnerkou, ktorá sa s ním rozišla (išlo o vzťah krátkodobý, cca pol roka), ale u žalobcu išlo o vzťah perspektívny. Pritom rozhodne nie je bez významu, že samotné trestné stíhanie od vznesenia obvinenia až po právoplatnosť oslobodzujúceho rozsudku trvalo viac ako tri roky, počas ktorých žalobca musel sa stretávať s osobami, ktoré vo vzťahu k jeho osobe neprejavovali prezumpciu neviny a pred ním aj pred jeho rodinnými príslušníkmi trúsili urážlivé poznámky. Trestné stíhanie žalobcovi spôsobovalo psychickú nepohodu a vyvolalo pochybnosti o jeho bezúhonnosti u ľudí, medzi ktorými sa pohyboval a ktorí o jeho trestnom stíhaní vedeli. Akiste možno tiež prirodzene očakávať, že trestné stíhanie vyvolá u niektorých členov rodiny i u priateľov obvineného istú dávku nedôvery. Odvolací súd na tomto mieste opakovane zdôrazňuje, že istú intenzitu dopadu na jednotné všeobecné právo osobnostné je potrebné prisudzovať obdobným zásahom bez potreby preukázania, že k tomu aj došlo, keďže stav mysle prakticky dokázať priamo ani nemožno. Len v prípade, ak by žalobca tvrdil, že zásah uňho pôsobil na morálnu sféru deštruktívnejšie než je obvyklé, je treba trvať na preukázaní takéhoto intenzívnejšieho dopadu. Pokiaľ teda žalovaný namietal nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi ujmou žalobcu a jeho trestným stíhaním, je nutné zdôrazniť, že ujma ako psychická kategória (ktorej hĺbka a rozsah ako rozhodné skutočnosti sa ťažko preukazujú) sa v určitom základnom rozsahu predpokladá.
16.5 Samotný žalovaný pritom uvádza hlavné dôvody, na ktorých súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil, a to že žalobca bol viacnásobne trestne stíhaný, musel znášať psychickú záťaž, prežíval stres, čo ovplyvnilo jeho vzťah s partnerkou, ktorá sa s ním rozišla, pričom musel strpieť posmešky zo strany známych a priateľov. Hoci žalovaný tieto dôvody nepovažuje za tak závažné, aby odôvodňovali priznať peňažnú satisfakciu, odvolací súd súhlasí so závermi súdu prvej inštancie, ktorý na týchto dôvodoch založil svoje rozhodnutie o priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 1.000,- Eur. Súd prvej inštancie sa pritom vo svojom rozhodnutí, a to konkrétne v bodoch (odsekoch) 25. až 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku, dôsledne sa vysporiadajúc so všetkými okolnosťami, pre ktoré priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi presvedčivo a preskúmateľne odôvodnil, opísal následky, ktoré malo nezákonne vedené trestné stíhanie na súkromný, partnerský, rodinný, pracovný i spoločenský život žalobcu a správne zohľadnil aj značnú dĺžku trvania nezákonne vedeného trestného stíhania a zohľadňujúc tieto osobitné okolnosti prípadu, ako aj výšku náhrad priznávanú v iných obdobných prípadoch, ustálil výšku primeranej náhrady na sumu 1.000,- Eur. Tvrdenia žalovaného, že súd si „nekriticky osvojil ničím nepreukázané tvrdenia žalobcu o negatívnych následkoch v jeho osobnostnej sfére“, a že „trestné stíhanie nemalo vplyv na žalobcov osobný život“, že „nedošlo k rozvratu jeho partnerského života, keďže jeho partnerka vedela pred vznesením obvinenia“, nemajú dostatočný podklad v obsahu spisu,
z ktorého jasne vyplýva, aké dokazovanie súd vykonal a z akých konkrétnych dôkazov pri formulovaní svojich skutkových a právnych záverov vychádzal.
17. Tvrdenie žalovaného, že trestné stíhanie a nezákonné zadržanie nemalo vplyv na osobný život (partnerský život) žalobcu, odvolací súd potom nemôže hodnotiť inak ako produkované účelovo v snahe vyhnúť sa zodpovednosti, ktorú so sebou nezákonné vznesenie obvinenia a nezákonné zadržanie pre štát prináša. To, že priateľka žalobcu vedela o jeho ďalších trestných stíhaniach ešte pred jeho nezákonným zadržaním, ktoré mimochodom prebehlo aj pred jej matkou, neznamená, že nedošlo ku kvalitatívnemu narušeniu vzájomných vzťahov, napätiu, či nedôvere, aj keď sa s ním jeho partnerka rozišla až o pol roka. Rovnako z uvedeného nemožno vyvodiť, že by žalobca nemusel znášať psychickú záťaž spojenú s nezákonným zadržaním a s vedením trestného stíhania voči nemu, pričom je potrebné poukázať aj na dĺžku trvania trestného konania v rozmedzí 3 rokov pri hroziacej trestnej sadzbe 1 – 5

rokov, i keď na druhej strane s prihliadnutím tomu, že bol viackrát súdne trestaný, čo súd prvej inštancie náležite zohľadnil pri odôvodňovaní výšky nemajetkovej ujmy.
18. K odvolacím námietkam žalovaného smerujúcich k nedostatočnému vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu sporu, ako aj následnému právnemu posúdeniu veci odvolací súd uzatvára, že tieto odvolacie námietky žalovaného sú iba vyjadrením nespokojnosti s hodnotením dôkazov súdom, čo samotné ako odvolací dôvod neobstojí. Všetky skutočnosti, na ktoré žalovaný poukazuje (že nebol preukázaný zásah do spoločenského a pracovného života, keďže žalobca pracoval len brigádne, nemal stály príjem) súd zohľadnil v bode 29.,
v ktorom odôvodňoval konkrétnu výšku nemajetkovej ujmy a dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel v celom rozsahu. S týmito skutočnosťami sa teda súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo vysporiadal a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.
19. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy, smerujúca k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú ujmu, ale i k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Vodiacim parametrom proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia je atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie. Rozhodujúcim je preto zvažovanie individuálnych okolností prípadu. Okresný súd s poukazom na rozhodnutia vyšších súdnych autorít poukázal na potrebu určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa voľnej úvahy súdu; jasne a precízne definoval hranice voľnej úvahy (intenzita trvania a rozsah nepriaznivých následkov u žalobcu vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti aj
v pracovnom živote) s tým, že voľná úvaha musí byť odôvodnená a musí mať svoj základ
v zistenom skutkovom stave. Správne poukázal aj na to, že náhrada za nemajetkovú ujmu by mala byť taká vysoká, aby mohla splniť úlohu odškodňovaciu, náhrada by nemala byť iba symbolická a zároveň nemôže byť ani neprimerane vysoká. Súdom prvej inštancie stanovená suma je podľa odvolacieho súdu adekvátna k závažnosti zásahov do práv, ktoré utrpel žalobca nezákonným zadržaním a trestným stíhaním vedeným voči nemu, nie je zjavne neprimerane vysoká ani zjavne neprimerane nízka pri posúdení osoby žalobcu, závažnosti vzniknutej ujmy ani závažnosti následkov, ktoré vznikli žalobcovi predovšetkým v súkromnom a osobnom živote. Žalobca preukázal vznik nemajetkovej ujmy, pričom boli splnené všetky podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy a samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie čo do výroku o náhrade nemajetkovej ujmy (výrok I.) a o zamietnutí zvyšku nároku (výrok II.) ako vecne správny potvrdil, pričom len na dôvažok (keď žalovaný ani osobitnú argumentáciu k úroku z omeškania neprodukoval), že správnym je ja záver súdu o dátume a výške úroku z omeškania, ktorú časť výroku súd prvej inštancie taktiež riadne odôvodnil.
20. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil medializáciu jeho prípadov od roku 2018 v Novinách TV JOJ KRIMI, hoci do toho času nemalo jeho okolie vedomosť o jeho minulej trestnej činnosti, pričom sa sám podieľal na objasnení uvedenej trestnej činnosti, za ktorú bol od roku 2018 formou priznania a uzatvorenia dohôd o vine a treste odsúdený, ako aj medializáciu jeho nezákonného zadržania v tej istej relácii s tým, že doposiaľ žalobcu majú za kriminálnika susedia, priatelia, okoloidúci, na základe spomínanej reportáže, keďže reportáž o tom, že je nevinný, v médiách neodznela. Odvolací súd vyhodnotil uvedenú námietku ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď zhodnotil pri určení výšky nemajetkovej ujmy v danom konaní osobu žalobcu s bohatou kriminálnou minulosťou. Podľa odvolacieho súdu si namietaný zásah do jeho osobnostných práv z titulu medializácie jeho nezákonného zadržania a nezákonného trestného stíhania mohol uplatniť u uvedenej mediálnej spoločnosti.

21. Odvolanie žalobcu sa potom z väčšej časti zameriava práve na zopakovanie argumentácie z prvoinštančného konania (v snahe o presadenie a akceptovanie jeho vlastného názoru) a vyjadrenie nesúhlasu, resp. kritiky toho, ako súd prvej inštancie pristúpil k hodnoteniu dôkazov, ako aj snahu (opakujúc argumentáciu z prvoinštančného konania), čo samotné na založenie prípustnosti odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP postačujúcim nie je. Tu možno (rovnako ako v prípade odvolania žalovaného) uviesť, že žalobcovi už bola na ním vznesené argumenty daná odpoveď od súdu prvej inštancie. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo

reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. Keďže konanie súdu prvej inštancie s odvolacím konaním tvorí jednotný celok, odvolací súd doplnil správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, majúc za to, že žalobcovi týmto poskytol dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré mu súd v nároku na náhradu ušlého zisku nemohol vyhovieť.
23. Ďalšie argumenty žalovaného ako aj žalobcu v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.
24. Napadnutý rozsudok teda zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný a riadne odôvodnený a opačný názor žalobcu je len jej subjektívnym, ničím nepodloženým názorom. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje aj na konštantnú judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004). Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dostatočne zaoberal skutkovými okolnosťami na to, aby dospel k správnemu právnemu záveru o dôvodnosti podanej žaloby.
25. Odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľov boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.
26. Napokon sa odvolací súd na podklade odvolania žalobcu musel zaoberať aj správnosťou výrokov o nároku na náhradu trov konania, pričom dospel k záveru o potrebe jeho zmeny. V danom prípade súd prvej inštancie vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 CSP, a to tak, že žalobcov pôvodne uplatnený nárok bol podľa súdu prvej inštancie vo výške 11.480,- Eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavovalo 100 %, pričom úspech žalobcu predstavoval priznaný nárok vo výške 1.000,- Eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavovalo 9 %. Úspech žalovaného predstavoval časť žalobného návrhu, ktorý súd zamietol, čo v percentuálnom vyjadrení predstavovalo 91 %. Čistý úspech žalovaného teda predstavoval 82 % ako rozdiel 91 % - 9 %, ktorý nárok mu takto priznal. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ žalobca dosiahol úspech čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (hoc si nárokoval sumu 11.480,- Eur a súd mu priznal sumu 1.000,- Eur), v tejto časti konania výška plnenia závisela od úvahy súdu, preto v zmysle záverov už konštantnej súdnej praxe platí, že žalobca sa považuje za procesne úspešnú stranu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku (nemožno ho totiž zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu, ktorý je na úvahe súdu).
Za situácie, kedy bola súdom konštatovaná dôvodnosť tohto nároku a existencia základu nároku, bol žalobca v tejto časti nároku v plnom rozsahu úspešný a patrila mu náhrada trov konania v rozsahu 100 % zo súdom priznanej sumy. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.
27. Na základe rovnakých princípov, podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP rozhodol odvolací súd aj o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania, v ktorom mala každá zo strán úspech čiastočný – žalobca plný úspech čo do výroku I. o povinnosti zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy, žalovaný plný úspech čo do výroku II.,, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Preto odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V Žiline, dňa 28. mája 2026
JUDr. Roman Tichý
predseda senátu

Mgr. Andrej Kekely

člen senátu
(z dôvodu čerpania dovolenky C. F. D. nemohol písomné vyhotovenie rozhodnutia podpísať/§ 394 ods. 2 Civilného sporového poriadku/)

JUDr. Vladimír Topoľančík

člen senátu